

Sygn. akt I C 3337/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2017r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa R. G. (1),

przeciwko A. K.,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powódki R. G. (1) kwotę 48.949,59 zł (czterdzieści osiem tysięcy dziewięćset czterdzieści dziewięć złotych 59/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 02 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddała powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.076 zł (sześć tysięcy siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 3337/16

UZASADNIENIE

Powódka R. G. (2) domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 49.176,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 02 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że na dochodzoną kwotę składa się 20.000 zł tytułem niezwróconej przez pozwanego pożyczki oraz 29.176,44 zł tytułem wynagrodzenia z korzystanie z pożyczonej kwoty odpowiadającej uzgodnionej przez strony kwoty odsetek naliczanych od dnia udzielenia pożyczki, tj. 25.04.2004r. do dnia wezwania pozwanego do zapłaty, tj. do dnia 25.07.2016r. Pozwany pomimo zobowiązania nie zwrócił pożyczki wraz z odsetkami do dnia uzgodnionego przez strony w umowie (k. 2-5).

Pozwany A. K. domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniósł nieistnienie roszczenia. Wskazał, że pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy pożyczki. Pozwany potwierdził fakt, że treść dokumentu (tj. umowy pożyczki) sporządził własnoręcznie w dniu 25.04.2004r. po czym opatrzył go własnym podpisem. Podniósł jednakże, że dokument ten nie został podpisany przez powódkę lecz przez jej córkę i to w terminie późniejszym (k. 28-31, k. 68).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25.04.2004r. powódka i pozwany zawarli umowę pożyczki. Powódka wydała pozwanemu kwotę 20.000 zł, zaś pozwany zobowiązał się zwrócić tę kwotę w terminie do dnia 30.04.2014r. wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty naliczanymi od dnia 24.04.2004r. do dnia spłaty pożyczki. Pozwany własnoręcznym podpisem pokwitował odbiór pieniędzy podpisując dokument umowy pożyczki. W dniu 12.10.2004r. pozwany własnoręcznie wypełnił druk (...)1 i opłacił podatek od dokonanej czynności prawnej (umowy pożyczki) w kwocie 400 zł.

(dowód: dokument z dnia 25.04.2004r. k. 12; zeznania świadków E. K. k. 66-67, O. K. k. 67-68; dokument k. 10-11)

Pozwany nie zwrócił pożyczki ani odsetek.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne.

Stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów, zeznań świadków a także częściowo na podstawie bezspornych twierdzeń stron. Zeznaniami świadków sąd dał wiarę, albowiem korespondowały tak wzajemnie ze sobą, jak i znalazły potwierdzenie w dokumentach. Wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron oddalono (k. 68), albowiem brak było niewyjaśnionych faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 299 kpc a contrario). Oddalono również wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, albowiem dowód ten był zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany nie kwestionował swojego podpisu na okazanych mu dokumentach (k. 68), zaś przepisy dotyczące umowy pożyczki nie zastrzegają dla jej ważności zachowania formy pisemnej (por. k. 720§2 kc w zw. z art. 73 §1 kc). Jednocześnie wobec treści art. 74 §2 kc dowód z przesłuchania świadków na okoliczność zawarcia umowy pożyczki był dopuszczalny. Wnioski dowodowe dotyczące dowodu z dokumentów z dnia 15.07.2009r. i 03.07.2009r. należało pominąć (k. 69) jako spóźnione (art. 207§6 kpc). Dodatkowo wskazać należy, że okoliczności na jakie dowody te miałyby zostać dopuszczone nie miały istotnego znaczenia dla sprawy. W szczególności – wbrew stanowisku strony pozwanej - nie pozwalały ocenić wiarygodności zeznań świadków składanych na rozprawie. Zawnioskowane dokumenty powstały w roku 2009r. w konkretnym celu, a tym samym ich treść mogła być ukierunkowana na osiągnięcie tych celów. Same pisma zaś pozostawały bez związku z niniejszą sprawą.

Fakt zawarcia przez strony umowy pożyczki został podany przez świadków w sposób kategoriyczny. Świadkowie potrafili szczegółowo opisać okoliczności zawarcia umowy. Widzieli też chwilę przekazywania pozwanemu pieniędzy przez powódkę. Sam fakt przyjęcia pieniędzy i warunków ich zwrotu (w tym terminu i określenia wynagrodzenia za korzystanie z nich) został potwierdzony przez pozwanego, który stosownie pokwitowanie własnoręcznie podpisał (por. §2 umowy k. 12). Podpis ten złożył po uprzednim własnoręcznym wypełnieniu dokumentu treścią opisującą owe warunki (por. §3 umowy k. 12). Dokument ten został podpisany w dniu przekazania środków. Dodatkowo pozwany uiścił podatek od czynności cywilnoprawnych w kwocie 400 zł, co odpowiada stawce 2% od kwoty pożyczki (tj. 20.000 zł).

Dla skuteczności zawarcia pożyczki nie miało znaczenia podpisanie dokumentu umowy przez powódkę. Wystarczyło bowiem samo złożenie oświadczenia o zawarciu takiej umowy (co wystarczającym stopniu wynika z twierdzeń pozwu oraz zeznań przesłuchanych świadków) oraz wydanie przedmiotu pożyczki, którego przyjęcie pozwany pokwitował.

Tym samym na podstawie art. 720 §1 kc oraz treści zawartej między stronami umowy należało zasądzić na rzecz powódki kwotę 20.000 zł jako kwoty udzielonej pożyczki oraz dodatkowo kwoty 28.949,59 zł skapitalizowanych do dnia 25.07.2016r. odsetek przewidzianych jako wynagrodzenie za udzielenie pożyczki (§3 pkt 2 umowy) – pkt I wyroku. O odsetkach orzeczono po myśli art. 481 §1 kc, albowiem pozwany został skutecznie wezwany do zapłaty do dnia 01.08.2016r. (k. 13).

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. Wskazana w pozwie kwota skapitalizowanych odsetek (tj. 29.176,44 zł) obarczona była błędem matematycznym, tj. przyjęciem błędnej wysokości odsetek za okres od 01.01.2016r. do 25.07.2015r. Wysokość ta wynosiła bowiem nie 7% lecz 5%.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 100 zd. 2 kpc albowiem powódka przegrała sprawę jedynie w nieznacznym zakresie. Do kosztów należnych jej należało zaliczyć kwotę 2459 zł tytułem uiszczonej opłaty sądowej, 3600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSR Piotr Żywicki